

Előfizetési árak:

Egész évre	12	frt.
Félévre	6	"
Negyedévre	3	"
Egy óra	1	"
Egyes szám 4 kr.		

Kiadóhivatal:

Pleitz Fer Pál könyvkereskedése Nagybecskerek, Hunyady(fő-)utca 10. sz., hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólamlások intézendők.

TORONTÁL.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI NAPILAP.

Megjelenik mindennap, vasár- és ünnepnapok kivételével.

Szerkesztőségi iroda:

Nagybecskerek,
Ferencz-József-tér,
Bauer-féle ház
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Hirdetések

a kiadóhivatalban fogad-
tatnak el. Azonkívül az
összes hirdetési irodákban.

A dynamit.

Nagybecskerek, április 7.

Egy fekete kísértet suhan keresztüli Európán fényes nappal és a boldog megjelen, színtüket vesztek az arcok és megremegnek a szívek az ijedségtől. E kísértet neve: dynamit. Felrobbanásának dörgésében egy rettenetes forradalom vihara hirdeti magát, és jaj a világnak, ha el nem vonul ez az orkán, hanem kitör. Mert a mire az anarchia törekszik, az nemcsak a létező társadalmi rend teljes felforgatása, hanem kiirtása minden civilizációnak s megsemmisítése minden erkölcsnek. Ezek a rombolás örültsége által megszállt gonoszok tövestül ki akarnak pusztítani mindent, a mit az emberiség fejlődésének sok ezer éves haladása teremtett.

Azt tartják, hogy az emberiség kezdetől fogva hamis utakon halad, és minden létezőnek lerombolása által akarják nemünket új létre kényszeríteni új uton. Nekik a munka igazságtalanság, a tulajdon hazugság, az erény fikció, haza és becsület üres szó. A szervezett társadalmat békónak tekintik, melyet az emberiség örült

módon magára verni enged és melyet mindenekelőtt kell lerázni. Evange-
liumuk első mondata: „Minden embernek veleszületett joga van a rest-ség e és az élvezetre.“ És a ki e jog ellen szegül, a ki munkára kényszeríté-
tené őket, vagy az élvezeteket elvonná tőlük, azt — az ő erkölcsi törvényük szerint — meglophatják, megrabolhatják, megölhetik. És a rettenetes fegyver, melylyel a létező rend ellen dolgoznak — a bomba.

Robbantásokat rendeznek s minél gonoszabbak ezeknek a rombolásai, annál jobb az ő céljaikra. Meg kell félemlíteni a társadalmat, hogy képtelen legyen ellenállni a merényleteknek, melyek legdrágább javai s alapvető intézményei ellen intéztek. Angliában és Franciaországban, Spanyolországban és Portugáliában s végre Belgiumban hetek óta üzi gazságait az anarchia, — mindenütt ugyanazon taktikai törvények szerint. Robbanó anyagokat lop, bombákat készít s robbantások által rémületet terjeszteni iparkodik. Párisban a birák, állam-
ügyészek és rendőrség ellen járja; Madrid- és Oportóban a kormányépü-
letek, Londonban egyáltalán a közön-

ség ellen; és hogy Belgiumban mit fognak tenni a lopott dynamittal, még ismeretlen, de ott előreláthatólag a gyárak és a városi vagyonos lakosság ellen fogják használni.

Ez majdnem megmérhetetlen rettenetességű és beláthatlan horderejű veszedelem egész Európára. Mik egy háboru rettenetességei azokhoz képest, a melyekkel a gyorsan terjedő anarchista tűz fenyegeti a világot. A háboru csak néhány államra terjed ki, áldozatokat is csak pénzben és vérben követel és pusztításai elé a népjog humanitása bizonyos korlátokat von.

Nem így az anarchista veszedelem. Ezt nem lehet lokalizálni, égése magától átmegy a szomszéd területre és a hol fellobog, ott a hatalom mérséklése mit sem tehet ellene, mert nem államokosság és a társadalmi jólétre való tekintetek szitották, hanem a rombolás dühébe esett, a vadállati ösztönök féktelen uralma alatt álló tömeg szenvedélyei. A háborut, ha elfajul, megállíthatják az uralkodók, a kormányon levők, a vezér egy parancs szavára beszüntetik a háborut a fegyelmezett tömegek. Az anarchista forradalom harczeit ellenben így nem

A „TORONTÁL” TÁRCZÁJA.

Érdekes csere.

(Egy divatbábu vágya.)

— A „Torontál” eredeti tárczája. —

Van egy kedves, gyönyörű fejű asszonyka ismerősöm, a kivel rég beszéltem és a kőről azt mondják: szép, fess és ragyogó, de nem szeret semmit, csak a divatot.

Sohase hittem. Lehetetlen olyan meglegedett képet vágni, mint a minővel a szép asszony ura jár-kei a világban, ha nem szeretné a felesége. S lehetetlen olyan jó étvágygyal enni, mint ez az irigylésre méltó ur eszik, ha igazán úgy volna, a hogy mondják.

Elmentem a napokban a kis divatbábuhoz. Három varrónő dolgozott az előszobában. A gép és a selyem zörgött, a lányok épen dumáltak, mikor beléptem.

A szalonból csendesen lépett ki a bájos asszony.

Rögtön észrevettem, hogy ki van sirva a szeme. Igéző, gyönyörű volt a sárgás selyem otthonkában, a mit a karcsu derékon törökösen egy csipke-kendő kötött át, melynek szárnyai hosszan omlottak alá. A nyak elején egy darabka, akkora, mint egy karnári madár szárnya — meztelenül maradt, bódítóan, párnás domborúsággal emelkedve ki a csipke rejtekéből.

Ismerős, játékos hangján üdvözölt.

— Jöjjön csak urfi, jó napot, beljebb beljebb.

Megfogta a kezemet és valósággal úgy huzott befelé a tükör-tiszta szalonba.

Ott is feküdt már egy széken és a kereveten egy-egy új ruha. Itt is, ott is selyem, csipke, brocat halmazat, mint egy divat-szalomban.

Ah, az ördögbe, ez a menyecske csakugyan olyan, a milyennek mondják: egy kis léha divatbábu. A szemei is azért vannak kisírva bizonyosan, mert azok az ostoba lányok valami hibát ejtettek valamelyik új toaletten. Minő szerencsétlenség, szegény asszonyka . . . mindezt azonban csak gondoltam.

Említésre sem érdemes, közönséges dolgokról beszéltem össze-vissza. Semmiképp se tudtam valami vidámabb hangot találni. Ezek a toalettek elvették a kedvemet. (Most látom, milyen rossz férj lesz belőlem.)

Mondta a kis menyecske, hogy unalmasak a bálak, ő soha többé nem megy. Elég volt már tizenhárom esztendeig.

Babonásan szép arcot vágott most elszörnyűködésében és fölkiáltott:

— Rémitő, tizenhárom esztendő!

Tiszteltetem az urát kedves asszonyság — gondoltam újra és önkénytelenül is a fényes toalettekre vettem tekintetemet.

— Képzelem mennyi gyönyörűsége telik ebben férje urának!

— Bizonynyal — szegény uracskám egész nap dolgozik, hanem este, ha hazajön, mind fölbróbalom előtte. Dicsér, hogy milyen szép vagyok. Melyik tetszik? kér-dem tőle. S abban, a melyik neki legjobban tetszik, leülök mellé, ráhajtom a fejem a vállára, átfogom a nyakát és sirok . . .

Könybe láadtak itt a bájos divatbábu szemei és folytatta. . .

— És a fülebe sugom az uracskámnak: Mihály, én ezt a sok selyem- és csipke-rongyot odaadnám egy — t a r k a p ó l y á é r t . . .

Rió.

Mindennapos történet.

Isten vele . . . Szép álmokat . . . Álmodjunk egymásról andalító, gyönyörűt . . . pá! pá! . . .

Ezzel a sokatmondó szavakkal váltak el egymástól közel három éve egy derült, holdvilágos este Ilonka és Dezső, hogy másnap reggel a lombos fák árnyai alatt ismét találkozzanak.

Válás után Dezső buskomoran, gondolatokba mélyedve haladt az utca kövezetén s annyira szórakozott volt, hogy észre sem vette, midőn lakása előtt elhaladt.

Ejnye! de elgondolkoztam. Visszafordult s hallani lehetett az utána bezáruló kapu végnyikorgatásait.

Otthon volt. Cél nélkül járt kelt a szobában. Valami bánthatta lelkiismeretét.

lehet elfojtani; mert a nyers tömegek, melyek azokat viszik, nem ismernek fegyelmet s messze vannak attól, hogy a hatalom birtokosainak engedelmessékedjenek, sőt inkább azok ellen fordítják támadásuk életét. Ez a két nagy veszedelme az anarchista mozgalomnak.

Nemzetközisége és azon körülmény, hogy minden állami és társadalmi rend felforgatása a célja. A védelemnek tehát, melyre az európai államok önfenntartási ösztönük által kényszerítettnek, szintén nemzetközinek kell lennie. A politikai ellentéteknek, melyek az államokat egyébként elválasztják egymástól, el kell tűnniök a legnagyobb baj e napjaiban és minden nemzetnek egyetértve kell közreműködnie, hogy legyőzessék a rettenetes veszély, mely az európai társadalmat és civilizációját fenyegeti.

Ha a rend összes elemeinek együttműködése létesül, ha a védelem a legvégsőbb szigorig s kérlelhetlen kiméletlenségig megy, csak akkor lehet elejét venni a veszedelmeknek, melyeknek ma mind ki van téve az anarchista propaganda részéről, a mit csak nagynak s drágának tartott eddig nemünk.

A szabadság, szellemi haladás, uralgó erőlköcs és társadalmi rend vannak feltéve a játékra. Európa népeinek nincs becsebb vesztetni valójuk s a leggyalázatosabb lemondás lenne részükről, ha e javak szolidáris megvédésére össze nem szednék minden erejüket.

A bírák és ügyészek rangsorozata. Több első folyamodásu törvényszék és ügyészség tagjai kérvénnyel fordultak a képviselőházhoz az iránt, hogy a tisztviselői fizetéseket szabályozó törvényben a budapesti első folyamodásu bírák s ügyészek ne

osztassanak be magasabb s a vidékiek alsóbb rangosztályba. Az a feltevés, melyből e kérvények kiindulnak, a törvényjavaslat intenciójának teljes félreértésén alapszik. A törvényjavaslat ugyanis egyáltalán nem kontemplálja azt, hogy a budapesti ügyészek és bírák magasabb, a vidékiek alsóbb rangosztályba osztassanak be. A javaslat tervbe vette ugyan, hogy a bírák és ügyészek egy része a hetedik, a többi a nyolczadik rangosztályba jusson, de az mérőben ki van zárva, hogy e beosztásnak az képezze alapját, vajjon az illetők Budapesten vagy másutt vannak-e alkalmazva.

„Torontál“

(Napilap.)

Április elsejével új előfizetést nyitottunk a „Torontál“-ra és fölhívjuk lapunk azon előfizetőit, kiknek előfizetése április elsején lejárt, hogy előfizetéseiket rövid időn megújítani sziveskedjenek, nehogy a lap szétküldésében fönnakadás álljon be.

Együttal kérjük elvtársainkat és lapunk barátait, hogy a „Torontál“-t minél szélesebb körben terjesztani sziveskedjenek.

A „Torontál“ előfizetési ára:

Egész évre	12 frt
Félévre	6 frt
Negyedévre	3 frt
Egy hónapra	1 frt

Mutatványszámokat egy hétig ingyen és bérmentve küldünk, egyszerű levelezőlapon való megkeresésre.

A „Torontál“ kiadóhivatala.

HIREK.

— **Torontálvármegye rendkívüli közgyűlése.** Torontálvármegye törvényhatósági bizottsága ma délelőtt 10 órakor kezdte meg rendkívüli közgyűlését Rónay Jenő, főispán elnöke alatt. A megyeház nagy terme ez alkalomból szépen megtelt megyebizottsági tagokkal, a mi java részben annak tulajdonítható, hogy a köz-

gyűlés tárgysorozatán olyan érdekes tárgyak voltak, a minő a nagybecskerek-pancsovai vasut ügye, továbbá a megyei kórház ügye. A közgyűlés egyébként simán folyt le, s az állandó választmány javaslatai, némelyek hozzászólásával, vita nélkül fogadtattak el.

A közgyűlés első napjának lefolyásáról egyébként a következő tudósítást közölhetjük:

A közgyűlési teremben, a hol a megyebizottsági tagok, valamint a vármegye tisztviselői már tíz órakor egybegyűltek, Rónay Jenő, főispán, valamivel tíz óra után jelent meg, s a jelen voltak által szívélyes éljenzéssel fogadtattak.

Elnöki székének elfoglalása után üdvözölte az egybegyűlteket, s beszédében hangsúlyozta, hogy a legutóbbi rendkívüli közgyűlés, mely a magyar kir. honvédelmi miniszter rendeletéből gyűlt egybe, alig mult még el, a mai rendkívüli közgyűlés megtartására mégis szükség volt, mert időközben oly fontos és oly nagyarányu tárgyak torlódtak össze, hogy azok letárgyalásának elhalasztása részben maguknak az ügyeknek ártott volna, részben pedig fölötébb megnyújtotta volna a májusi közgyűlést, melyre ugy is nagy és fontos feladatok várnak. Ujból üdvözli a megjelenteket, és a rendkívüli közgyűlést megnyitottnak nyilváníti.

Ezután Hegedüs Miklós, megyei tb. főjegyző állott fel s előbb több csekélyebb fontosságú tárgyat adott elő, melyeknek elintézéséről lapunk hivatalos mellékletén számolunk be.

Ezek között volt Somogyvármegye közönségének átirata is, a melyben tudatja, hogy a koronázás évfordulójának megünneplését kérelmezte és indítványozta az országgyűlésnél és kéri Torontálvármegye közönséget, hogy e kérelmet pártolja. A közgyűlés azonban, bár a koronázás megünnepléséhez szívből, lélekben hozzájárul, miután e tárgyban a képviselőház időközben már határozott és pedig a megünneplés mellett, Somogyvármegye átiratát, mint tárgytalant, Poroszkay Béla, főügyész indítványára, félreteendőnek vélte.

Érdekesebb tárgy volt még Widly, közigazgatási gyakornok végkielégítésé-

Végre megállt és halk hangon kérdé magától:

Eimenjek? . . . Ne menjek? . . .

Tíz percnyi szünet után kész volt a felelettel s változó arc kifejezéssel mondta ki a határozott „nem“-et.

Ilonkára ezalatt az édes álom láthatatlan keze nehezült s bódító balzsamként, forró, igéző csókot lehelt mézédés ajakára. A hold vakító világosságot szórva tekintett be az ablakon s sokáig zavartalanul legeltetve tekintetét, irigykedve nézte az alvó üde harmatteli virágbimbót.

Álmában előtte volt eszményképe: Dezső s tiszta, szerelemtől áthatott hangon kérte, hogy ismétlje tegnapi szavait, melyeket neki a hársfa alatt oly édeskés biztató hangon mondott.

— Mondja meg még egyszer szemembe, hogy a szív legtisztább érzelmével szeret, hogy nélkülem élni nem tud s boldogtalansága határtalan volna, ha szívünk egygyé forrasztásában szüleimnek csak a legkisebb ellenvetésével is találkozni.

Mondja! Mondja! . . . Csak még egyszer mondja! . . . Oly jól esnek szerelmes szívemnek hallani! . . . Hát már nem szeret? Oh! Én megőrülök!!

Dezső lehajtott fővel hallgatott, mint a sir. Egy arcizma sem rándult meg a szép leánya szívéhez szóló kérésére.

E közben pitymallott. A hold átadta örökös hivatásszerű ténykedését a nap katonáinak, kik égető éles szuronyakkal villámként törtek rést a velük átellenesen levő házak ablakjainak áttetsző üveghasábjain.

Ilonka izgatottan hánykolódott ágyában s álmában néhányszor felkiáltott.

Édes anyja e szokatlan kifakadásra sietve szaladt a szomszéd szobából leánykájához s őt szendergő alvásában találva, nagy figyelemmel kísérte annak minden mozdulatát.

Ilonka ismét felkiáltott: Dezső! Hát már nem szeret? . . . Az a Marcsa! Megha . . .

A többi érthetetlen szóhalmaztá zsugorodott össze Anyja ijedten fogta meg kezét, mire Ilonka felébredt!

— Rosszul aludtál lelkem? Avagy rosszat álmodtál? . . .

— Jaj! Istenem, mit is álmodtam? . . . Ugy tűnik fel, mintha . . . Ejnye! ejnye! csak eszembe jutna!

Anyja a történetekről mit sem szólva, csókolgató leánykájának kristálytisza, hófehér arcát.

II.

Ilonka a kitűzött órában reggeli 9 órakor nevelőnöje kíséretében, hova sétálni kívánkozott, a sima tó tükrebe nézegető lombos fák árnyai alatt megjelent. Vizsgálódva nézett körül, de Dezső nem volt felfedezhető.

Elmult egy, két, majd három óra s ő még mindig nem mutatta magát. Ilonkán buskomorság vett erőt s szívébe a féltékenység égető szikrái toltak. Haza kívánkozott!

Alig fordultak be utcájok sarkán, Marcsát, ki Ilonának egyik barátnéja volt, látják szemközt jönni, Dezső által kísérve.

Ilona halálsápadtá lett. Szíve hangosan lüktetett! Szemei villámként cikláztak! Elhaladtak egymás mellett. Dezső köszönt, Ilona nem fogadta!

Ilonát irtózatoss belső küzdelmek gyötör-

ték. Szeretett volna a föld alá sülyedni. Szótlan volt egész nap. Rosszullétét adta okul. Orvost hívtak. Ilona szívbajról panaszkodott. Az orvos elértette s hidegvizes borogatást rendelt neki.

III.

Egy hét múlva Ilona és Dezső egy tánczestélyen találkoztak és kibékültek. — Ilona szemére hányta a történeteket, mire Dezső bocsánatért esdekelte.

Dezső ezután naponta jártas volt Ilonáékhoz s végre hat hónap múlva megkérte Ilona kezét.

Ilona szülei nem akarták a házasságba beleegyezéseket adni s leányukat óva intették a ballépéstől, tudtul adva, hogy Dezső őt nem szereti s csak pénzeért akarja elvenni, hogy másokkal könnyebben élhessen.

Ezt azonban Ilona el nem hitte s Dezső esküjére támaszkodott s térdénállva kérte szüleit, hogy adják Dezsőhöz, — ha az övé nem lesz, — akkor senkié! . . .

Az egybekelés napja elérkezett! Ilona a legboldogabbnak képzelte magát a világon s ezer meg ezer csókot nyomva völegénye ajkára, szerelemtől kábultan omlott annak ölelésre tárt karjába. — Dezső ellenben sötét gondolatokba merülve nézett maga elé.

Esküvő után a fiatal pár nászutra indult a szép Olaszországba!

IV.

Egy év telt el azóta s a gondviselés Ilonkát egy gyönyörű, szőke, atyjához hasonló fugyermekkel áldotta meg, ki Ilona boldogságának zenitjét képezte!

Dezső lassan-lassan hideg viselkedésével

nek ügye is. Widly már évek hosszú sora óta áll a vármegye szolgálatában, az utóbbi időben azonban szemei annyira meggyöngültek, hogy állásának képtelen megfelelni. Háromszáz forint végkielégítést kért, a mit a közgyűlés, tekintettel hosszú szolgálati idejére és buzgóságára, egyhangulag szavazott meg neki, jóllehet, az állandó választmány csak 200 forintot kívánt neki adni.

Majd a nagybecskerek-pancsovai vasut ügye került szőnyegre. Az állandó választmány véleményét, melyet lapunkban a hét folyamán szőszert ismertettünk, Hegedűs Miklós, tb. főjegyző terjesztette elő. Majd Daniel László, helyettes alispán szólalt fel. Bár teljesen osztja az állandó választmány véleményét, mégis kötelességének ismeri, hogy az ügy érdemére és történetére vonatkozólag néhány felvilágosítást adjon. Hosszan, minden részletre kiterjedőleg, általános figyelem között fejtegette azon előnyöket, a melyek a vasut létesítése által a vármegyére háramlanak. Kimutatta, hogy ha a vasutnak oly módon való finanszírozása által, a mint az az állandó választmány véleményében foglaltatik, a vármegye ha vállal is magára terhet, ez a teher csak csekély, s olyan, a mely dús gyümölcsöket hoz. Végül indítványozza, hogy a közgyűlés egyelőre oda hasson, hogy a nagybecskerek-pancsovai vasut létesítsék mielőbb, annál is inkább, mert a szintén tervbe vett kubini vonal aligha létesülhet, mivel azt a magyar államvasutak hálózatába kívánják olvasztani. — A tárgyhöz hozzászóltak még: Molnár Sándor és Szabadka y. — Végül Rónay főispán szólalt fel röviden. Az állandó választmány javaslatához hozzá tétetni kíváná, hogy a vármegye annál is szívesebben hoz áldozatot, mert a vasutat sajátjának tekinti s így saját gyermekét istápolja. Majd szavazás alá bocsátotta a kérdést, mely alkalommal a megyebizottsági tagok névszerint és egyhangulag az állandó választmány véleményét fogadták el szószertint szövegében.

A következő fontosabb tárgy a vármegyei közoktató ügye volt, melyre közelébb visszatérünk.

boldogtalanná tette nejét s Marcsa szalonjába — ki szintén férjhez ment — kezdett járogatni. Ilona ezt szemére lobbantotta s csak most látta át szülei előrelátó baljósát.

Dezső, midőn nejeének hozományát már elpazarolta, a lehető legnagyobb vakmerőséggel hozta tudomására Ilonának, hogy őt soha sem szerette s nem szereti most sem s nem is fogja soha!

Törként döföttek ezen szavak Ilona bánatos szívébe, — halálos sebet ejtven azon.

Elváltak!... Ilona gyermekével visszament a szülei házhoz, s a szülők ekkor magyarázták meg leányuknak az általuk eleve megfajtott rémes álom beteljesülését.

V.

A napokban dolgom lévén ügyvédemnél, a folyosón egy gyászba öltözött nőt pillantottam meg, ki nevemen szólított. Marcsa volt... Kíváncsian kérdém itt való találkozásunk okát.

Elmondta, hogy férje Dezső udvarlásait megsokalva, elvált tőle, s ő Dezső végett, ki őt szerette, kész volt az elválásba beleegyezni.

És midőn már szabad volt, s misem állt utjában, hogy Dezső lehessen — az hitszegően ott hagyta. — Ügyvédhez azért jött, hogy fiatalabb gyermeke neveltetési költségeinek viselésére Dezsőt rábírák.

VI.

Az üde harmatteli illatos gyöngy virág-bimbók még mielőtt leszakajtottak volna, kifeszettek, s méh helyett dongó szállt kelyhükbe, hogy a mézédességet mohón kiszívja, — maradéku vázat: — „Hervadt virágok“ at hagyjon. Szőszke.

Előkerült még a nagyszentmiklósi város ház ügye is, melynek építését végre is megkezdhetik. A közgyűlés ugyanis, Feilitzsch Berthold báró aljegyző referációjának meghallgatása után, a képviselőtestület ide vonatkozó határozatát jóvá hagyta.

A közgyűlést holnap délelőtt 10 órakor folytatják.

— A májusi közgyűlés. Rónay Jenő, főispán a mai rendkívüli közgyűlésen határozta meg a májusi rendes közgyűlés határnapját. A közgyűlés ezek szerint május hó 16-án és folytatva a következő napokon fog megtartatni. E közgyűlésen fognak betölteni az alispáni szék, továbbá a nagyikindai főszolgabírói és a II. od. aljegyzői állások, valamint azok is, melyek a előlépés folytán esetleg megürülnek.

— A kaszinói estélyek elseje — mint hogy a rendezőség minden tekintetben kiváló mulatsággal akarja az estélyek sorát megnyitni, — nem mint tervezve volt április 9-én, hanem a husvéti ünnepek utáni első szombaton fog megtartatni. A rendezőséget első megállapodásában az hátráltatta, hogy az estélylyel kapcsolatos hangverseny előkészületeit nem ejthette meg a kitűzött időre.

— Fölásott régi temető Nagybecskerek. Az Amerika negyedben Mihálovics dr. árvaszéki elnök telkén jelenleg egy ház építenek, s éppen most folynak az alapozási munkálatok. A munkások tegnapi munkájában ember csontvázakra bukkantak, mire a munkavezető azonnal értesítette a rendőrséget, honnan abban a tekintetben ejtették meg a vizsgálatot, hogy vajjon nem valami régi titokzatos bűntény folytán kerültek-e oda az emberi csontmaradványok. A vizsgálat azonban e tekintetben különöset nem derített ki, és a tovább folytatott ásások folyamán felszínre került csontmaradványoknak sokasága, sokfélesége, de főleg rendkívül könnyen szétmálló porhanyó volta arról győzte meg a rendőrséget, hogy egy fölásott régi temető maradványai-val van dolga, aminek a konstatalása után minden zavar nélkül foly tovább az építkezés.

— Eljegyzés. Zsombolyán folyó hó 3-án vasárnap jegyezte el Schenek István dr. pénzügyminiszteri fogalmazó Várnay Sári, Várnay Imre tekintélyes ügyvéd és földbírtokos leányát.

— Eltűnt asszony. Regényesen hangzó ügyben tettek följelentést tegnap a nagybecskereki rendőrségnél. Egy asszony eltűnéséről van szó, ki valóságos szinpadijelenettel adta tudtára szüleinek, hogy megvált az élettől. Ez az elszánt teremtés nem volt más, mint Novák Anna, ki harmincznégy éves korában már mi szépet sem talált az életben, és kedden éjjel azzal állított be mostoha szüleihez, hogy az élet-untság nagyon erőt vett rajta és a Begába öli magát. Hotton helyi kesztyűs, az elke-seredett asszony mostoha apja, alig intézhetett hozzá egy pár vigasztaló szót. Novák Anna abban a pillanatban gyorsan sarkon fordult és kirohva az ajtón — köd előtt — tem köd utánam — eltűnt a sötét éjszakába. A szülők azt hívnék, hogy valamiért talán egyszerűen reájuk akar ijeszteni, vártak reá, azonban Novák Anna ezalatt már aligha nem alkut kötött a halállal, mert sem egész éjjel, sem pedig másnap nem tért mai napig vissza a szerencsétlen asszony, mire aztán jelentést tettek a rendőrségnél, mely az illetékes hatóság révén főleg Perlasz és Écska közt kutat a Begamentén a halálba indult asszony után.

— A bajai katonai botrány folytatása.

Bajáról újabb botrányról érkezett jelentés, mely azonban ezuttal hamarosan véget ért, még pedig hősére nézve rossz véget. Vasárnap este fél 9 óra tájban a „Nemzeti Szállóban“ körülbelül 120 főre tehető vendégsereg mulatott, köztük sok hölgy is és a súlyosan sérült Dankó zenekara játékában gyönyörködött. Az étterembe egyszerre bejött ó-moraviczai Heinrich Géza, cs. és kir. huszártiszthelyettes is, egy környékbeli község segédjegyzőjével s mindjárt azzal kezdte, hogy Dankó zenekarát összeapritással fenyegette, ha mer játszani, aztán, látva a közönség megütközését, kihívó módon fixirozni kezdte asztalról-asztalra a vendégeket és egyiket-másikat: „mit néz maga reám... kinek van velem baja... hogy hívják magát“ s efféle kérdésekkel inzultálta, sőt az egyik asztalnál ülő Schwartz Mátyás vállára ütött, ki erre felugrott. Heinrich tiszthelyettes kardot akart rántani. Ekkor azonban Deutsch Lipót hátulról elkapta, szándékában megakadályozta, mikor is a vendégek közül többen a tiszthelyettesre rohantak, földre teperték és a kávéházból eltávolították, a tőle elvett kardot pedig a rendőrségnek átszolgáltatták. Heinrich a szomszédos ház udvarába menekült s a szállodás által sebtében értesített négy tiszt bérkocsin elszállította. A tiszthelyettes bortól nagyon föl volt hevülve. Az eset után sok katonatiszt jelent meg a „Nemzeti Szálló“ éttermében, a hol a jelen levő közönségtől a történetekről maguknak információt szereztek s azután nyugodtan távoztak. Tiszti körökben is befejezettnek tekintik Heinrich Géza tiszthelyettes katonai karrierjét; a nagy közönség mindazáltal nyugtalan és gyökeres rendszabályokat kíván. — A Dankó-féle eset katonai ellátása eddigelé még ismeretlen. Dankó Gábort jelenleg lakásán ápolják s bár sebei elég súlyosak, (két kezén is megsebesült), folyógyulása után előreláthatólag mégis folytathatja művészetét. Viselkedését most úgy adják elő, hogy a mikor Cserépi főhadnagy utasítására a vendéglői pinczér felszolgáltatta, hogy távozzék a tisztek asztalától, ő a főhadnagy felé fordulva így szólott: „Jó — jó, majd elmegyek innen, de ültem már én nagyobb urakkal is egy asztalnál, mint az ur.“

— Egyik sem. A leány tátott szájjal bámul, mint egy lélek nélküli test, melyet valami szalmakazalból dobtak a kapitányi hivatal közepére. A jegyző tolla perczegve rohan végig a papiroson.

— Asszony?

— Nem.

— Leány?

— Nem.

— Hát micsoda?

— Kisasszony.

— Vaddisznó-vadászat a falu közepén.

A „Koloszvár“ írja a következő érdekes és ritka vadászkalandot: Egy szász-csanádi oláh, fiával együtt a falu határában járván, 15 főnyi vaddisznósordát fedezett fel. Az oláh és fia lóháton voltak s a csordát olyan ügyesen tudták hajtani, hogy bekergették mind a tizenöt vaddisznót a faluba. Ott az utcán természetesen nagy riadalmat keltett a vadállatok megjelenése s a falu aprajánagyja hozzálatott a vaddisznó-vadászathoz, fejszével, vasvillával, doronggal, a mi épen kezük ügyébe akadt. A csorda szétfutott az utcák közt s a vadászat puska hián nehezen ment. Csak két egyéves malacot sikerült a falusiaknak agyonverni, a többiek véres fővel elmenekültek s meglehet, majd napok múlva találják meg őket, elhullva az erdőn. Érdekes epizódja volt a különös vadászatnak az is, mikor egy hatalmas kan tajtékozva rohant a fejszével fegyverkezett oláhra s feltaszította. Agyarával végighasított a csombját s bizonyosan kifordítja a belét is, ha segítségére nem jön a parasztnak egy tehén. A jámbor állatot, melyet éppen arra vezettek, Isten tudja micsoda harcziasszellem szállotta meg, mert egyszerre dühösen nekiment a parasztnak feltaszító vadkannak s szarvát mélyen beledöfte az oldalába. Erre a vadkan véresen fordult el a paraszttól, ki ilyenformán megmenekült.

— **Jó parti.** Berlinben a legjobb parti valószínűleg Loucadou Hildegarde kisasszony, Loucadou tábornoknak és nejeének szül. Pauly-Vogel N.-nek egyetlen leánya, Hülsen Dietrich örnagynak, Vilmos császár szárnysegédének menyasszonya. Loucadouné asszony legidősebb leánya Seestem-Pauly titkos kormánytanácsosnak, kinek neje, Pauly Mari 1883-ban emeltetett nemesi rangra „Pauly-Vogel“ néven. Loucadauné asszony ifjabb nővére, Laura 1886-ban Elverfeldt-Beuerförde Miksa Ágost báróhoz ment nőül, ki akkor az első badeni testőrgnátos ezredben örnagy és zászlóaljparancsnok volt s általánosan a hadsereg legszebb tisztjének ismerték el. A fiatal menyasszony anyai örökségét hét-nyolcz millióra becsülik s ugyanoly összeg fog ráesni gyermektelen nénjéről. Minthogy a menyasszony még csak tizenhétéves, az esküvőt valószínűleg csak a jövő farsangban fogják megtartani.

— **Ravachol vallomásáról** francia lapok meg a következő részleteket írják: Ravachol annak bevallására, hogy a legutóbbi három párisi dinamit-merényletnek ő a szerzője, Bélat nevű czinkostársa szorította, kivel őt Athalin vizsgálóbíró szembesította. Bélat büntetésének szemébe mondta a boulevard Saint-Germainbeli első merénylet összes részleteit; hogy vitték Ravachol, Matthieu Emil, Bélat és Joubert Mariette az első által megtöltött bombát Saint Denisből Parisba, miként rejtette el Joubert Mariette a lóvasúti kocsiában a bombát alsó szoknyája alatt és csempészte át a vámvonalon, miként mentek azután Matthieu és Ravachol a boulevard Saint-Germainre, hol Matthieu a felrobbantandó ház előtt felvigyázóként állott, míg Ravachol fölvitte a bombát s a kancsózt, mely a szivaron nem akart tüzet fogni, gyufával meggyújtotta. E vallomás körülményességével szemben Ravachol eltökélte magát, hogy már most ő is vallani fog. „Nos hát jól van! — kiáltott fel — én voltam az, a ki chchy-i és levallois-perret-i testvéreket megboszultam s bírákat a levegőbe akartam robbantani!“ Ezután bevallotta Ravachol, hogy a Lobau-kaszárnya ellen intézett merényletben nem vett ugyan személyesen részt, azonban ő volt értelmi szerzője. A lögyapottal megtöltött bombát Bastard készítette és ennek kellett volna Matthieuvel egyetemben a rendőrségi prefekturát a levegőbe robbantani. Miután azonban ez az épület erős őrizet alatt állott, elmentek a Lobau-kaszárnyához, hol módjukban állott a bombát egy ablakpárkányon elhelyezni. A rue de Clichy-beli robbanásról Ravachol azt vallja, hogy azt ő maga eszközölte. A bomba husz kilogramm dynamittal volt megtöltve. Ravachol reggeli hat órakor egy bőröndben elvitte lakásáról; lövonaton és társaskocsin jutott el egészen a Szentháromság templomig, mely mögött Matthieu Gusztáv várakozott rá. Már most mind a ketten elmentek abba a házba, melyben Bulot lakott és melynek kapuja nyitva állott. Matthieu lent őrt állott, miközben Ravachol a bombát a házban elhelyezte; aztán nyomban távoztak és alig voltak háromszáz lépésnyi távolságban, midőn a robbanás bekövetkezett. Matthieu elmenekült, de Ravachol visszament és a kíváncsiak közé elegyedett, kik a mentési munkákat nézték. Itt maradt két teljes óra hosszat és csak akkor ment reggelizni abba a vendéglőbe, hol néhány nappal utóbb fölismerték és letartóztatták.

Irodalom és művészet.

S z i n h á z.

* „Ne hagyj magad Schlesinger“, ez a címe annak az izléstelenségekkel szaturált bohózatnak, melylyel Csóka ur tegnap megtraktálta a becskerekieket. Kik azonban korántsem haragudtak meg azokért a buk-fenczekért, melyeket tegnap a színpadon láttak, sőt igen jóízűen nevettek, mert hát czirkuszunk most nincs és az ember lelke

néha bizony olyanok után is kívánczik, miket rendszerint a clownok szoktak a homokban bemutatni, nem pedig a muzsa papjai a világot jelentő deszkákon. Csak arra kérjük az igazgatóságot, hagyja más-kor az ilyen darabokat, ha már elő kell őket adni, vasárnapra. Mert igazán szivtelenség volt tegnap előadatni, mikor a „fel-sőbb körök“ a konyhában és istállóban való elfoglaltságuk következtében nem jöhettek el a színházba, hogy — művelődjenek. A szereplők derekasan kitétek magukért. Kállay Lujza sok bájjal játszotta a kísértésbe jutott fiatal leányt és szép csengő hanggal énekelte dalait. Igen jó volt Szilágyi, ki kitünően játszott egy elzüllött svihákot, azonkívül jól megállta helyét Tolnainé, a Litzenmayer nővérek, Bethleny, Palotai, Baghy.

Táviratok.

A képviselőházból.

Budapest, április 7. (A „Torontál“ eredeti távirata.) A képviselőház mai ülésén váratlanul heves és hosszú vita fejlődött ki a rendelkezési alap tételénél. Az ellenzék rendkívül hevesen támadta a kormányt főleg azt hangoztatva, hogy a kormány a rendelkezési alap pénzét kortes czélokra használja fel.

A vitát Molnár József kezdte, a ki után Ernuszt Kelemen, Pázmándy Dénes és Szederkényi Nándor szólaltak fel.

Szapáry Gyula gróf miniszterelnök nyomban felelt a feléje szórt rá-galmakra. Pázmándy vádját, hogy a pozsonyi hidvámot a választások előtt kortesfogásból szüntette be, — visszautasítja. Pázmándy rosszul is van tájékozva az ügyek felől. A hid évi jövedelme nem 15.000 forint, hanem alig hatezer forint volt. A vám megszüntetését pedig a pozsonyiak már régen kérelmezték.

A másik vád olyan, a mivel az ellenzék az ég tudja ezuttal hányadszor huzakodik elő. Az tudniük, hogy a miniszterelnök a főispánokat szólította fel a pártok szervezésére. Visszautasítja ezt a vádat is, mert az teljesen alapteljes és az ellenzék dústermékenységű fantáziájára enged következtetni.

Majd Wekerle Sándor, pénzügy-miniszter szólalt fel. Kijelenti, hogy az ellenzék őt is vádoolta azzal, hogy a pozsonyiaknak adókedvezményeket adott. Ez állítás valótlan, mint a hogy valótlan Pázmándynak az az állítása is, hogy az osztrák államvasut megváltását pártérdekből tették. Egész politikai pályájának reputációját és magánemberi becsületszavát veti latba, hogy a megváltás minden hátsó kikötés nélkül történt.

A pénzügyminiszter e kijelentését az egész ház tapssal és éljenzéssel fogadta, sőt tetszésüket nyilvánították az ellenzéki pártok is.

Ezután Olay Lajos állott fel, szokásos modorában támadva meg a kormányt. Azzal vádolja a miniszterelnököt, hogy nem kevesebb, mint két milliót költöttek korteskedésre.

Péchy Tamás nyomban tiltakozott e vád ellen s rövid, ügyes beszédben felelt Olaynak.

Horváth Gyula Jókai Mórt támadta meg, szemére hányva, hogy oláhokkal választotta meg magát, a kik persze a „magyar“ költő iránti lelkesedésből szavaztak rá.

Jókai Mór erre nagy tetszés közt jelentette ki, hogy nem követnek politikai eszélyességet azok, a kik Szent István birodalmának nemzetiszin zászlaját szálakra akarják szétszedni.

Végül még Apponyi Albert gróf és Szapáry Gyula gróf miniszterelnök szóltak röviden, mire a ház a tételt nagy szótöbbséggel elfogadta.

Ezután a belügyi tárca költségvetésére tértek át.

Az ülés vége fél 2 órakor.

Pulszky Ágost mandátuma.

Budapest, ápril 7. (A Torontál eredeti távirata.) Pulszky Ágost mandátumát ma a képviselőház illetékes bíráló bizottsága igazolta.

Szerelmi dráma a fővárosban.

Budapest, április 7. (A „Torontál“ eredeti távirata.) A viola-utca egyik házában a mai éj folyamán véres szerelmi dráma játszódott le. Makats Gyula géplakatos ugyanis az éj folyamán belopózott kedvesének Pap Erzsébetnek szobájába, s az éjet nála töltötte. Reggel, a midőn Goldstein Jakab háztulajdonos leánya a szolgáló szobájába lépett, mindkettőt verben fetrengve, holtan találta. A pisztoly mellettük feküdt a földön. Valószínű, hogy tettüket közös megegyezéssel követték el.

A dinamit.

Budapest, apr. 7. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Párisból érkező hírek szerint a rendőrség folyton újabb és újabb fogásokat tesz. Az anarchisták sorra kerülnek lépre s velük együtt számos dinamit-bomba, melyeket titkos rejtkehelyeiken őriztek s melyekkel vésszes munkálkodásukat folytatni akarták. Mindjobban megerősödik a rendőrség ama gyanuja is, hogy az egész ország területén szervezett anarchista liga működik.

Közgazdaság.

A budapesti gabnatözséről.

Budapest, ápril 7. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Buzát mérsékeltén kinaltak jó vételkedv mellett. Az ország minden részéből vett jó terméskilátások híre ugyszólván valamennyi termény értékére nyomasztólag hatott. Effectiv buza 5—7, árpa 10, tengeri 5 krral olcsóbban jegyez. Forgalom 21000 mmazza.

Határidőüzlet: A határidőüzlet rendezésében, mozog az effectiv termények ársásával a terminusüzlet is nyomást szenvedett és ugyszólván általános értékdepresszió állott be.

Buza tavaszra 9.45—47.

Buza őszre 8.50—52.

Buza máj.—jun. 9.19—21.

Zab tavaszra 5.73—75.

Tengeri máj.—jun. 5.16—18.

Káp-repcze 12.45—50.

REGÉNY-CSARNOK.

Halálos sebek.

Regény.

— A „Torontál” számára írta —
Jurkovic Aladár.

(32-ik folytatás.)

Lilla egyszer volt nála. Röviden időzött ott s aztán visszatért Annához, a kivel egyetemben nagy dolgokon törték a fejüket. És megegyeztek abban, hogy ennek a viszás, áldatlan, kínos állapotnak végét kell érnie. Helyre kell állnia ismét a nyugalomnak, békének, csendnek. Tenniök kell valamit, hogy a felhő, mely véstjósolón, fenyegetőleg uszkál fejük felett, szétoszoljon, eltűnjön, megsemmisüljön.

És erre volt egy mód: az, a melyet Iván maga ajánlott.

Arról természetesen szó sem lehetett, hogy Lilla keresse fel Ivánt. Büszkesége, hűsége, erkölce lázadt fel e gondolat ellen. Ez tehát lehetetlen volt. Más megoldásról kellett gondoskodni. Ez a „más megoldás” pedig nem lehetett más, mint hogy Lilla, ha már nem keresheti fel Ivánt, fogadja őt itt a házban.

A kert hátsó pavillonja kiválóan alkalmas lesz erre. Oda különösen tél idején, nem jár senki. Üres az és elhagyott. Abban állapotok hát meg, hogy Lilla az esti órákra ide rendeli Ivánt. Aztán Anna jelenlétében fog találkozni azzal a férfival, a ki rá nézve a boszuló, sujtó Nemezist képviselte.

Lilla az első pillanatban megrettent ettől a tervtől és hallani sem akart róla. Érezte, hogy nem jár az igaz uton. Tudta, hogy vétezik férje ellen, a ki feltétlenül bizik benne, hisz neki és szereti. Ámde mit tehetett volna mást? Már bele került az árba, usznia kellett hát azzal. És lassanként megnyugodott mégis. Ha jövendő üdvét, boldogságát e félórai gyötrellem árán megválthatja: meg kell tennie!

Összeszedte minden erejét, minden bátorságát s beleegyezett Anna tervébe. Elvégre is baj nem történhetik, kompromittálva nem lehet: hiszen ott lesz Anna mellette!

Hanem azért bensejében rettentő nyugtalanságot érzett. Félt, reszketett az estétől. Rossz előérzete támadt, a melyet nem birt leküzdeni.

A levelet Anna írta meg Ivánnak.

Rövid néhány szóból állott csak az:

„Este hat órakor a kerti pavilonban várjuk. A hátsó kapun és zrevétlenül bejöhetsz. — Anna.”

Mikor a levelet elküldték, Lilla felsőhajtott:

— Mi lesz ebből? ... Mi lesz a vége? ...

S aztán hátradőlt karosszékeiben és hallgatott mélységesen ...

... A hó még egyre esett, mikor Lilla és Anna köpenyeikbe burkolózva, a homályleple alatt titokzatosan, csendesen lesurrantak a kertbe.

A pavillon ajtaját nyitva találták.

A fából épített fillagoriának csak egyetlen egy szobája volt, a melybe egy kis előszobából lehetett bejutni.

A szobában már csaknem egészen sötét volt, a mikor beléptek. A nedves hideg átütött a vékonyka falakon s sajátságos, nehéz, kiállhatatlanul erős penészszagot terjesztett. Jóllehet nem volt szél, kívülről mégis folytonos zugás, süvöltés, dobogás

hallatszott. Oly-olykor egy ág recscent meg, mely letört a rá nehezedő hó sulya alatt.

A szoba butorzata egy durván faragott kerti asztalból s néhány székből állott. Nedves, kényelmetlen, fagyasztóan hideg volt minden. Lilla borzadva nézett körül.

Ebben a szobában fognak hát határozni jövője felett! ... Itt dől el, vajjon boldog lesz-e, vagy sem? ...

Karszékre ült, beburkolózott köpenyébe s mégis didergett, fázott.

Anna előbb gondosan elzárta s elfüggönyözte a pavillonnak a villa felé néző ablakait s aztán meggyújtotta az asztalon álló apró lámpát, mely sárgás, rezgő, bártortalan fényvel világította be a szobát.

Majd még egyszer szemlét tartott az ablakok felett. Vajjon nem osonhat-e ki a világozás egy sugara, mely árulójuk lehetne.

Aztán leült ő is.

Vártak.

Néhány pillanat múlva zörgés hallatszott az ajtóban.

Mindketten felugrottak.

A rozoga ajtó csikorogva nyílt meg s egy földig érő tekete bundában, viaszszárga arccsal, mint egy kísértet jelent meg — Oktáv.

Előre lépett s rekedt, csaknem fuldokló hangon kérdezte:

— Mit csináltok itt?

S miután kérdésére nem kapott választ, újból megszólalt:

— Vártok valakit? ...

Lilla nem tudott szólni. Megrémült. Reszketett egész testében s az asztalra kellett fogóznia, hogy el ne essék.

Anna is reszketett s csak akadozva, ropant megerőltetéssel tudta válaszolni:

— Ne ... e ... em! ... Senkit! ...

... És újból csikorogni kezdett az ajtó, újból feltárult s belépett az igazi, a várt vendég — Iván.

Oktáv Lillára tekintett s bárgyu, ostoba mosolylyal, mintha megörült volna, motyogta:

— Tehát őt? ... Igen, igen ... Légyott! ...

(Vége a második résznek.)

Szerkesztői üzenetek.

— Névtelen, (helyben.) Tessék a Pleitz-féle könyvkereskedéssel érintkezésbe lépni. De hát miért is titkolja Nagysád a nevét? Csak nem szégyen, ha valakinek a rokona hangversenyt akar rendezni.

— n — Módos. Koczalszky Raoul hangversenye elmarad. Előfizetőinknek mindenkor szívesen szolgálunk hasonló felvilágosításokkal.

— kk — 1) Nem. 2) A tárcza jön. 3) Önt is csak arra kérhetjük, hogy a papirnak csak egyik oldalára írjon. Inkább lemondunk a kaligrafáról. De azért ne tessék úgy írni, hogy más el ne olvashassa.

Sz. J. A nagybecskereki képviselőtestület ülésein szavazattal bir 197 képviselő és 15 tanácsbeli tag.

Nyilttér. *)

Butorszállítás és költözködés.

*) Az e rovat alatt köztétért nem vállal felelősséget a szerk.

VASUTI MENETREND.

Érvényes 1891 okt. 1-től.

Menetrend a Nagykikinda—nbecskereki vasútvonalon

Nagy-Kikinda—Nagy-Becskek.		3011	3001
		v. v. sz. v.	I. II. III. o.
	Budapest ind.	7.00	7.4
	Temesvár "	9.30	11.30
Nagy-Kikinda	"	3.30	3.3
Karlova	"	4.34	4.1
Beodra	"	4.53	4.23
Török-Becse—Aracs	"	6.03	5.02
Kumán	"	6.33	5.22
Melencze	"	7.07	5.42
Ellemér	"	7.35	6.01
Nagy-Becskek	érk.	7.59	6.18
Nagy-Becskek—Nagy-Kikinda.		3002	3012
		sz. v. v.	I. II. III. o.
Nagy-Becskek	ind.	6.30	7.10
Ellemér	"	6.48	7.35
Melencze	"	7.11	8.08
Kumán	"	7.27	8.30
Török-Becse—Aracs	"	7.52	9.11
Beodra	"	8.27	10.00
Karlova	"	8.39	10.21
Nagy-Kikinda	érk.	9.23	11.13
	Temesvár "	—	4.40
	Budapest "	2.05	7.20
	"	8.40	—

Menetrend a Torontáli helyi érdekű vasutak vonalain.

Nagy-Becskek—Versecz.		3101	3111
		sz. v. v.	II. III. o.
Nagy-Becskek	ind.	8.15	—
Nagy-Becskek—Bégapart	"	8.22	3.10
Lázárföld	"	8.50	3.43
*Pusztá-Kenderes 8. sz. órház	"	—	—
*Lajosmajor	"	—	—
Szárcsa	"	9.16	4.16
Szécsány	érk.	9.29	4.30
Párdány l. alul.			
Szécsány	ind.	9.39	4.74
Bóka	"	9.52	5.02
Kanak—Ó-Lécz	"	10.09	5.22
*Barárháza 6a. sz. órház	"	10.17	5.34
Szécsénfalva—Ráros—Istvánvölgy	"	10.26	5.46
Györgyháza	"	10.36	5.58
Zichyfalva	"	10.48	6.15
Nagy-Margita	"	11.03	6.31
*Loudon-Tanya	"	11.10	6.40
Bethlen-Tanya	"	11.29	7.02
*Temes-Paulis	"	11.37	7.12
Versecz-Rét	"	11.44	7.30
Versecz	érk.	11.49	7.34

Versecz—Nagy-Becskek.		3112	3102
		sz. v. v.	II. III. o.
Versecz	ind.	5.12	2.35
Versecz-Rét	"	5.17	2.42
*Temes-Paulis	"	5.24	2.49
Bethlen-Tanya	"	5.34	2.57
*Loudon-Tanya	"	5.55	3.16
Nagy-Margita	"	6.04	3.23
Zichyfalva	"	6.16	3.36
Györgyháza	"	6.31	3.47
Szécsénfalva—Ráros—Istvánvölgy	"	6.50	4.02
*Barárháza 6a. sz. órház	"	7.01	4.10
Kanak—Ó-Lécz	"	7.13	4.19
Bóka	"	7.32	4.36
Szécsány	érk.	7.46	4.46
Párdány l. alul.			
Szécsány	ind.	8.01	4.56
Szárcsa	"	8.18	5.10
*Lajosmajor	"	—	—
*Pusztá-Kenderes 8. sz. órház	"	—	—
Lázárföld	"	8.51	5.37
Nagy-Becskek—Bégapart	"	9.22	6.04
Nagy-Becskek	érk.	—	6.05

Szécsány—Párdány.		3211	3213
		v. v. v.	II. III. o.
Szécsány	ind.	5.10	9.44
Módos	"	5.67	10.14
*Fény	"	5.49	10.23
Párdány	érk.	6.01	10.35

Párdány—Szécsány.		3212	3214
		v. v. v.	II. III. o.
Párdány	ind.	6.49	3.49
*Fény	"	7.02	4.02
Módos	"	7.17	4.17
Szécsány	érk.	7.40	4.40

Az éjjeli órák — esti 6 órától fogva reggeli 5 óra 59 percig — a perczek számjegyeinek aláhúzása által (6.00—5.59) vannak megjelölve.

A *gal jelzett állomásokon a vonat csak feltételesen fel- vagy leszállás végett áll meg.

Felelős szerkesztő: Dr. Brájjer Lajos.

Főmunkatárs: Jurkovic Aladár.

H i r d e t é s e k.

232. sz. ki. 1892.

(134—3.2)

Pályázati hirdetés.

Bótos községben a jegyzői állás megüresedvén, ennek választás útján betöltésére határidőül folyó évi április hó 25-én, reggel 10 órája, Bótos község-házánál kitűzetik.

A készpénzbeli fizetés: évenként 400 frt és 100 frt utiáltalány, továbbá 3 öl kemény tűzifa és szabad lakás, végre a helybenhagyott szabályrendelet szerint a magánmunkálatok után járó díjak.

A pályázni óhajtok, a kik a magyar, német és szerb nyelvet írásban és szóval tökéletesen birják; a jegyző-szigorlatot letették, felhivatnak, hogy a felszerelt kérvényt a választást megelőző napig alólirott nál benyujtsák.

Nagy-Becskerek, 1892. április 1-én.

Bakalovich,
főszolgabíró.

Znaimi ugorkák.

1 láda finom, kis boreczet-fűszer-ugorka 6 frt — kr.
1 láda finom, közép boreczet-fűszer-ugorka 5 frt 50 kr.
1 láda finom, közép só-ugorka 5 frt 50 kr.
üveg és ládával együtt.

Minden láda tartalmaz 8 üveget à 5 liter.

**1 kilo ugorkamag, jótállva, »valódi znaimi«
1 frt 20 kr.**

Ajánl Znaimból lefelé utánvét mellett

Zeisel S. M. Znaimban.

1 posta-hordóska (136—3.3)

legfinomabb tábla-ugorka,
bérmentve minden osztr.-magy. postaállomásig, 1 frt 50 kr.

Pleitz Fer. Pál

könyv- és könyomdája,
könyv-, mű-, zenemű-, papir-, írószerkereskedés
és nyomtatványraktár

Nagy-Becskereken

ajánlkozik mindennemű

nyomtatványok

gyors és izléses elkészítésére.

Nyomatott a kiadó Pleitz Fer. Pálnál Nagybecskereken.

Előfizetési árak:

Egész évre 12 frt.
 Félévre 6 "
 Negyedévre 3 "
 Egy óra 1 "

MODORNYÁR

Szerkesztőségi iroda:

Nagybecskerek,
 Ferencz-József-tér,
 Huszár-utca háza

lemi részét
 közlemény
 dó.

ések
 ban fogad-
 onkívül az
 irodákban.

Melléklet a „Torontal” 61. számához.

MEGRENDELÉSI ÍV.

Ez évi május hó folyamán

„HALÁLOS SEBEK“

ezim alatt egy egykötetes, 12—14 nyomtatott ívre terjedő regényem jelenik meg, melynek tárgya a modern társadalmi életből van merítve.

Felkérem ennél fogva mindazokat, a kik szerény munkámat megrendelni óhajtják, neveiket, a lakhelyek pontos megjelölésével az alábbi íven jegyezzék fel.

A kötet ára 1 frt 50 kr., mely Pleitz Fer. Pál könyvkereskedésébe Nagy-Becskerekre az előfizetési ív átküldésével egyidejűleg legkésőbb f. év május hó 10-ig lesz beküldendő.

Nagy-Becskerek, 1892. év április hó 6-án.

Jurkovics Aladár,
 a „Torontal” főmunkatársa.

Az előtt nem is öntudatos, de arrogans férfi volt. Tartotta magát annyinak, hogy ama udvariassági tény alól is rendszerint kivonta magát, a mely nőkkal szemben kötelességünké teszi a kézcsokot.

Mi volt neki ez előtt egy asszony?

Egyszerű jogeset, a mely fölött az ő erősen képzett jogászféjével egyszerűen kritikát

teás csészét.

Véletlenül tekintett a kezeire. De az már nem történt véletlenségből, hogy hosszasan rajta feledte a szeméit és hogy tekintete korántsem volt az a rideg és szigorú tekintet, a melylyel a dolgokat és az asszonyokat agyon szokta kritizálni.

Puha, párnás kis kezek. Fehérek, mint

uogsagos reszket; de mikor ott hagyta, megijedt a saját bensőjétől, a mely egészben megváltozott.

Többé nem merete mondani, hogy az ő ítélete, a melyet birói székén kimondott, határozott, befejezett ítélet. Az igazság nem az volt előtte, a mit az agyával kigondolt és írásba foglalt, hanem a mit érzett s a mit a kékszemű asszonynál keresett.

Nagy ahhoz, adjon ki ak orga- idegen len ha- lelmünk árosunk bélyegét bélyeget juk azt, n hatás- organiz- ene egy jlődésre orontál-

ülban is s köz- unk ez- eset tett bb, mi- szerény ire, me- ett sem l vinni. uj fel- ei köz- Tegyen toron- gybecs- nemzeti

a Venus Finom Olyanok átható lna ki-

zeknek. zabadon ekre, a le édes tévedt. t többé

hogy a Minden- Akarva, A kék- ását a tását a

i közel zemek- boldog-

vesség-

a bol-